

Artikel 9 omhandler den attest, der skal udfærdiges i forbindelse med en anmodning om fuldbyrdelse af en beslaglæggelseskendelse. Efter bestemmelsen skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, der har afsagt kendelsen om beslaglæggelse, undertegne attesten og attestere, at oplysningerne er korrekte. Attesten skal oversættes til fuldbyrdelsesstatens officielle sprog. Attesten skal bl.a. indeholde oplysninger om den lovovertrædelse, som efterforskningen vedrører, kendelsens formål, hvilket aktiv eller bevismiddel kendelsen omhandler, og den foranstaltning, som fuldbyrdelsesstaten skal træffe som følge af kendelsen.

Artikel 10 vedrører den efterfølgende behandling af det beslaglagte. Bestemmelsen indebærer, at anmodningen om fuldbyrdelse af en beslaglæggelseskendelse skal være ledsaget af en anmodning om, at det beslaglagte overføres til udstedelsesstaten med henblik på anvendelse som bevis, en anmodning om konfiskation, eller en instruks om, at aktivet forbliver i fuldbyrdelsesstaten, indtil der foreligger en anmodning fra udstedelsesstaten om fuldbyrdelse af en kendelse om konfiskation eller overførsel af det beslaglagte med henblik på anvendelse som bevis.

Det følger af bestemmelsen, at en anmodning om overførsel af formuegodet skal behandles i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med reglerne for gensidig retshjælp i straffesager, mens en anmodning om konfiskation skal behandles efter de internationale regler om fuldbyrdelse af udenlandske straffedomme med den modifikation, at fuldbyrdelsesstaten ikke må afslå en anmodning om overførsel til udstedelsesstaten med henblik på anvendelse som bevis med henvisning til, at kravet om dobbelt strafbarhed ikke er opfyldt, hvis den lovovertrædelse, som ligger til grund for beslaglæggelseskendelsen, er omfattet af positivlisten i artikel 3, stk. 2, og kan medføre frihedsstraf af mindst 3 års varighed i udstedelsesstaten.

Efter artikel 11 skal medlemsstaterne gennemføre regler, der gør det muligt for de interesserede parter at klage over en kendelse om beslaglæggelse, uden at dette dog får opsættende virkning. Klagen skal behandles af de kompetente myndigheder i enten fuldbyrdelsesstaten eller udstedelsesstaten i overensstemmelse med national ret. Der er dog ikke adgang til at indgive klage over beslaglæggelseskendelsens substans i fuldbyrdelsesstaten. De judicielle myndigheder i udstedelsesstaten skal orienteres om, at der er indgivet en klage og om de fremsatte anbringender med henblik på at kunne fremkomme med bemærkninger. Udstedelsesstaten orienteres endvidere om klagens udfald. De kompetente myndigheder i den udstedende

stat og i fuldbyrdelsesstaten skal tage de nødvendige skridt for at lette adgangen for de interesserede parter til at indgive klage over en kendelse om beslaglæggelse. Udstedelsesstaten skal sikre, at eventuelle frister for indgivelse af klage over beslaglæggelseskendelsen anvendes på en måde, der sikrer adgang til effektive retsmidler.

Hvis fuldbyrdelsesstaten efter lovgivningen i det pågældende land er ansvarlig for skade forvoldt over for interesserede parter i forbindelse med fuldbyrdelsen af beslaglæggelseskendelsen, skal udstedelsesstaten efter artikel 12 refundere ethvert beløb, som fuldbyrdelsesstaten har udbetalt i erstatning, medmindre erstatningen er begrundet i den adfærd, som fuldbyrdelsesstaten har udvist i forbindelse med fuldbyrdelsen.

Artikel 14 og 15 omhandler iværksættelse og ikrafttræden. Rammeafgørelsen trådte i kraft den 2. august 2003. Medlemsstaterne skal inden den 2. august 2005 træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme rammeafgørelsen.

3.3 Justitsministeriets overvejelser

3.3.1 Fuldbyrdelse af beslaglæggelseskendelser

Rammeafgørelsen finder ifølge artikel 3, stk. 1, anvendelse på beslaglæggelseskendelser, der afsiges med henblik på sikring af bevismateriale eller med henblik på efterfølgende konfiskation af formuegode.

Rammeafgørelsens udgangspunkt er, som det fremgår af artikel 5, at fuldbyrdelsesstaten uden yderligere formaliteter skal godkende en beslaglæggelseskendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med formkravene, medmindre myndigheden påberåber sig, at der er grundlag for afslag i medfør af artikel 7 eller for udsættelse i medfør af artikel 8.

Artikel 7 indeholder en række fakultative afslagsgrunde, hvorefter medlemsstaterne kan afslå at fuldbyrde en beslaglæggelseskendelse udstedt i en anden medlemsstat.

De i rammeafgørelsen opregnede afslagsgrunde er udtømmende. Fuldblyrdelse af en beslaglæggelseskendelse vil således ikke kunne afslås, hvis betingelserne for fuldbyrdelse er opfyldt, og der ikke foreligger en af de i rammeafgørelsen særligt opregnede afslagsgrunde.

Der vil således heller ikke være mulighed for at afslå fuldbyrdelse af en beslaglæggelseskendelse med henvisning til, at retsplejelovens betingelser for beslaglæggelse ikke er opfyldt. Det kan således ikke som hidtil efterprøves, om der er tilstrækkelig grund til mistanke om et strafbart forhold, om der er grund